

Onsdag 23. juni 1993
Statsministerens pressekonferanse

Med forbehold om endringer

Statsminister
Gro Harlem Brundtland

INNLEDNING

Ved avslutningen av denne fire-års perioden kan vi slå fast at det har lykket Regjeringen å få flertall for hovedlinjene i den økonomiske politikken og i svært mange andre, små og store saker vi har lagt fram.

Vi har lagt ut et kort utdrag av de mange saker Regjeringen har gjennomført siden vi første gang måtte overta regjeringsansvaret, i mai 1986. Dette regnskapet viser at vi har bak oss en viktig reformperiode, samtidig som hovedoppgaven har vært å komme ut av den alvorlige økonomiske krisen vi kom inn i midt på 80-tallet.

Det er gjennomført en vesentlig styrking av velferdstilbudene for barn, barnefamilier og de eldre. Vårt utdanningssystem er reformert fra grunnskole til universitetsnivå.

Næringslivet har fått bedret sine arbeidsvilkår, bl.a. med skatte- og avgiftslettelser på 8 milliarder kroner, i tillegg til de store lettelser rentenedgangen nå gir. Sammen med nøkterne og solidariske lønnsoppgjør, har dette bidratt til at konkurranseevnen er sterkt forbedret. Med EØS-avtalen er norske bedrifter sikret likeverdige konkurransemuligheter på de viktigste eksportmarkedene.

Det er satset sterkt på forskning og investeringer - vi har brukt statsbudsjettet mer aktivt enn noe annet land for å styrke næringslivet og bekjempe ledigheten.

Dermed har vi skapt et godt grunnlag for å få ledigheten ned. Vi har satt hensynet til de arbeidsledige i sentrum, i en samlet nasjonal strategi. Det er avgjørende at en slik kurs kan bli ført videre.

Det er dessverre uklart om det vil være flertall for hovedlinjene i Arbeiderpartiets solidaritets-alternativ framover. Partienes merknader til Regjeringens Langtidsprogram er svært uforpliktende og gir velgerne liten veiledning. Uviljen mot å støtte Regjeringens forslag om å flytte flere milliarder fra overføringer til investeringer og aktive sysselsettingstiltak, viser heller ingen overbevisende vilje og evne til å støtte opp om den nødvendige politiske kursen for å få ledigheten ned.

Vi må våge å foreta reelle valg. Det har vi gjort helt siden 1986, og det vil vi fortsatt legge opp til. Bare siden 1990 har vi hvert år fått igjennom betydelige omprioriteringer

fra overføringer til investeringer og utbygging av omsorgstjenestene. Det har bidratt til en ekstra-satsing på helse- og omsorgstilbud, på økt barnehageutbygging og barnevernsatsing, på vei- og jernbaneutbygging, på miljøtiltak, kommunalt vedlikehold og andre sysselsettings-tiltak, som i år er kommet opp på et nivå på hele 6,5 milliarder kroner.

Veksten i overføringene må dempes slik at flere midler kan gå til å produsere tjenester og til produktive investeringer. Det er denne omprioriteringen vi må fortsette med i de nærmeste årene. Ser vi enda lenger framover, blir bildet bare enda klarere. Behovene innen eldreomsorgen øker og Folketrygdens utgifter stiger. Tar vi ikke tak i disse problemene nå, men skyver dem foran oss, blir problemene enda større. Det er uansvarlig å forsøke å skyve dette foran seg.

"Solidaritetsalternativet" er en samlet og helhetlig politikk for økt verdiskapning, lavere ledighet og større trygghet i samfunnet. Ansvarlig politisk styring kan ikke være et supermarked, der man fritt kan plukke go'bitene i tilbudshyllene - for så å overlate til andre å betale de ubehagelige regningene.

Hvis vi ikke lykkes i å målrette bruken av statsbudsjettet bedre til å skape mer sysselsetting og å bedre velferdstjenestene, vil vi heller ikke sikre oppslutningen om det velferdssamfunnet vi har utviklet. For meg er det helt klart at hvis det offentlige ikke makter å produsere de tjenester folk forventer og forlanger på områder som utdanning, helse og eldreomsorg - så vil kravet om private løsninger øke. Det er en slik utvikling vi kan få - en utvikling som slett ikke er solidarisk - hvis det skal føres en annen politikk enn den Arbeiderpartiet kan og vil stå for.